

RAVEN KENNEDY

ZLATÁ

KLEEC

POZLACENÁ

BARONET

Pozlacená

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Raven Kennedy

Pozlacená – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZLATÁ
KLEC

POZLACENÁ

ZLATÁ
KLEC

POZLACENÁ

RAVEN KENNEDY

 BARONET

Copyright © 2020 by Raven Kennedy
Cover Design by A.T. Cover Designs
Translation © Zuzana Ľalíková 2024

ISBN tištěné verze 978-80-269-2377-0

ISBN e-knihy 978-80-269-2379-4 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2380-0 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2378-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Těm, kdo přes veškerou snahu nevidí hvězdy.
Nepřestávejte hledět vzhůru.

Orea

Druhé
království

Wallmont

Gallenriff

Ellimery

První
království

Výsezvon

Šesté
království

Sedmé
království

Černá skála

Třetí
království

Čtvrté
království

Střit

Ranhold

Páté
království

Pustina

1. kapitola

AUREN

Pozvednu zlatou číši ke rtům a skrz mříže své klece pozoruju změt' nahých těl.

Osvětlení je záměrně tlumené. Plamínky vrhají stíny na rozmanité tvary, které se v jejich záři plynule pohybují. Sedm těl společně míří k jedinému vrcholu a já tu postávám stranou a jen přihlížím.

Král si mě sem povolal už před několika hodinami, když ho začal rozpalovat jeho harém konkubín – taky známých jako jeho královské klisny. Dnes se rozhodl oddávat se rozkoši přímo tady v atriu, nejspíš kvůli akustice. Musím uznat, že ozvěna sténání se tu opravdu rozléhá moc hezky.

„Ano, můj králi! Ano! Ano!“

Pokožka kolem očí se mi napne. Rychle dopiju víno a přinutím se odvrátit zrak na noční oblohu. Atrium je rozlehlé a všechny zdi a klenutý strop jsou celé ze skleněných tabulí, proto nabízí z celého hradu ten nejkrásnější výhled na nebe... tedy kdyby přestalo sněžit, aby šlo něco vidět.

Právě teď jako obvykle zuří vánice. Bílé vločky padají z oblohy a slibují, že do rána zakryjí skleněné tabule v oknech královského sídla. Zatím ale vysoko nad sebou stále vidím jedinou osamělou hvězdu, jež vykukuje zpoza těžkých mraků. Oblaka zmrzlé páry plují po obloze a sobecky mi brání ve výhledu, jako by si chtěla všechny hvězdy uzurpovat pro sebe. Aspoň tu jednu hvězdu mi však dovolují spatřit. Jsem za to vděčná.

Přemýšlím, jestli dávní králové ze zapomenutých časů vybudovali toto atrium, aby mohli pozorovat hvězdy a vyčíst z nich příběhy, které nám bohové vepsali na oblohu. Jenže pak jim plány překazila příroda, jež vyslala mraky, aby mařily jejich snahy, strážily dávné legendy a bránily nám poznat pravdu.

Nebo možná dávno mrtví vládci vybudovali tento sál jen proto, že se jim líbilo pozorovat zamrzlé sklo a vánice, jež běsní za zdmi hradu, zatímco oni tu mohli stát v suchu, teple a nedotčení bílým chladem. Orejšší vládci byli a jsou dost arogantní na to, aby něco podobného udělali. Důkazem budiž... Zaletím pohledem ke králi, jenž je právě teď po koule zabořený ve své klisně, zatímco ostatní se před ním předvádějí a hrají si, jen aby podnítili jeho rozkoš.

Je ovšem možné, že se mýlím. Třeba tohle místo nepostavili proto, abychom mohli vzhlížet vzhůru, ale aby nás bohové mohli pozorovat. Třeba sem i dávní vládci přiváděli své klisny, aby si i bohové na nebe-

sích mohli užít pozemskou zhýralost. Pokud můžu soudit podle příběhů, které jsem četla, jsou bohové proklatě nadřzená cháska, takže bych se tomu ani nedivila. Ne že bych je odsuzovala. Královské klisny jsou velice nadané.

Přestože se právě teď musím dívat a naslouchat chlípnému dění a přestože sníh pokrývá kupoli a brání mi ve výhledu na hvězdy, stejně sem chodím. Sice nemůžu vyjít ven, cítit vítr na tváři a nasát do plic čerstvý vzduch, tohle se tomu však nejmíc podobá.

A dobré na tom je, že se aspoň nemusím bát, že mi kůže v ostrém vichru rozpraská nebo že se budu třást zimou. Vánice přece jenom *vypadají* studeně.

Snažím se na život nahlížet z té lepší stránky, přestože jsem tu zavřená v kleci. Krásné vězení pro krásnou relikvii.

„Ach, bohové!“ vykřikne rozkoší jedna z klisen – asi Rissa – a vytrhne mě tak ze zamyšlení. Má zastřený hlas, blondáté vlasy a překrásnou tvář.

Bezděčně stočím pohled na výjev před sebou. Právě teď se tu šest klisen usilovně snaží zapůsobit na krále. Šestka je královo šťastné číslo – protože je vládcem Šestého království. Je v tomhle směru trochu posedlý. To číslo ho doprovází na každém kroku. Třeba šest knoflíků na všech košilích, které mu krejčí šijí na míru. Nebo šest špic na jeho zlaté koruně. Šest klisen, s kterými tu dnes večer souloží.

Právě teď jeho tělesné potřeby plní pět žen a jeden muž. Služebnictvo sem přitáhlo lůžko, aby měl král pro své požitky náležitě pohodlí. Rozložit širokou postel, přenést ji o tři podlaží výš a znovu ji složit, jen aby ji mohli později opět rozložit a odnést, mi připadá jako zbytečná námaha, ale co já vím? Koneckonců jsem jen králova *oblíbená klisna*.

Při tom pomyslení nakrčím nos. Mám raději, když mě lidé oslovují *králova favoritka*. Zní to mnohem lépe, ačkoli význam je stejný.

Patřím mu.

Pohodlně se opřu o polštáře a nohy si natáhnou na mříže před sebou. Dívám se, jak král zatíná zadek, zatímco proniká do jedné z dívek pod sebou. Dvě ženy na posteli vedle něj klečí tak, aby měl volný přístup k jejich nahým nadržům, která právě oběma rukama hněte.

Král je horňák.

Shlédnu na vlastní hrud', právě teď zakrytou zlatým hedvábím. Je to spíš tóga než šaty, pruh látky sepnutý na ramenech, jenž mi spadá po těle, upevněný páskem ze zlatých kroužků. Smím nosit jen zlato a všechno, co vidím a čeho se dotýkám, je zlaté.

Všechny rostliny v atriu bývaly zelené a plodné. Nyní jsou z kovu a bez života. Celý sál s výjimkou průhledných skleněných tabulí na oknech je ze zlata. Stejně jako zlaté povlečení, na němž si král právě teď užívá, a zlaté vločky, jež zdobí dřevěný rám postele. Zlatý je i mramor na podlaze protkaný tmavším žilkováním. Na dveřích jsou zlaté kliky, lesklé šlahouny se vinou po pozlacených zdech a všechno to bohatství podpírají kovové sloupy sahající až po klenutý strop.

Zde ve Výšezvonském hradě krále Midase je ze zlata úplně všechno.

Zlaté podlahy. Zlaté okenní rámy. Koberce, obrazy, tapisérie, polštáře, oblečení, nádobí, brnění rytířů, dokonce i ptáček v kleci, to vše je lesklé a bez života. Kamkoli oko dohlédne, je vše zlaté, zlaté, zlaté, a to včetně samotné stavby. Všechny kameny, příčky i sloupy.

Zvenčí musí hrad na slunci zářit. Mám ovšem pocit, že naštěstí pro všechny, kdo žijí za jeho zdmi, slunce zpoza mraků nikdy nevykukuje. Pokud přímo nesněží, z oblak padá aspoň déšť se sněhem, a pokud ani to, tak se obvykle blíží vánice.

Zvon vždy zvoní na poplach, aby varoval místní, že se blíží vánice a že by se měli co nejrychleji ukrýt do bezpečí. A ten obrovský zvon v nejvyšší věži hradu? Ano, i ten je z ryzího zlata. A je *proklatě* hlasitý.

Nenávidím ho. Jeho hlaholení je hlasitější než burácení krupobití na skleněném stropě, jenže v hradě s názvem Výšezvon by *nemít* otravně hlasitý zvon bylo asi rouhání.

Prý jeho zvonění slyší lidé na míle a míle daleko. Takže s hlasitým zvonem a oslňující zlatou barvou je Výšezvon usazený na svahu zasněžené a skalnaté hory poměrně nápadný. Král Midas nevyznává rafinovanost. Rád dává svou moc najevo a lidé se mu buď obdivně klaní, nebo mu ji závidí.

Dojdu k okraji klece, abych si dolila víno. Džbán je však prázdný. Zamračím se na něj a usilovně se snažím nevšímat si výkřiků a mužského vrčení, které ke mně zezadu doléhají. Král si mezitím osedlal jinou klisnu – Polly. Její jekot je stejně příjemný jako zakousnout se bolavým zubem do ledu, přesto mi v hrudi sílí žárlivost.

Kéž bych tu jen měla víc vína.

Místo toho si z tácu se sýry a ovocem vezmu několik kuliček vinných hroznů a vhodím si je do úst. Třeba mi v žaludku zfermentují a opiju se jimi. Nezbyvá než doufat.

Nacpu si do úst několik dalších kuliček a vrátím se do kouta, kde se uvelebím na měkkých zlatých polštářích na podlaze. S překříženými kotníky pozoruju

svíjející se těla a jejich překrásné představení určené našemu králi.

Tři z klisen jsou tu nové, proto zatím jejich jména neznám. Nový muž právě teď stojí na posteli úplně nahý a, bohové, je tak nádherný. Tělo má vypracované k dokonalosti. Chápu, proč si ho král vybral, protože na ty vyrýsované břišáky a jemný obličej se *velice* dobře dívá. Je zřejmé, že když zrovna neslouží Midasovi, cvičí, aby si všechny ty svaly vypracoval a udržel.

Právě teď se zapírá předloktími o horní trám postele se čtyřmi sloupky, na němž sedí žena jako veverka na větvi, nohy doširoka rozevřené a muž na ní hoduje ústy. Jejich rovnováha i herecký talent jsou hodné obdivu.

Třetí z nových klisen klečí před mužem a saje ho, jako by se mu snažila vysát z rány hadí jed. A... páni, je v tom *vážně* dobrá. Už chápu, proč si ji Midas zvolil. S nakloněnou hlavou si to v duchu poznamenám. Nikdy nevíš, kdy se ti podobná informace může hodit.

„Začínáš mě nudit,“ oznámí náhle Midas a Polly zpod něj okamžitě vyleze. Holku před sebou plácne po prsu. „Jsi na řadě. Chci tvůj zadek.“

„Jistě, můj králi,“ zavrčí mladá žena, otočí se, klekne si a vystrčí zadek. Zaboří se do ní, kluzký vlhkostí Pollyina těla, a žena zasténá.

„Herečko,“ zamumlám. V žádném případě to nemohlo být příjemné.

Ne že bych to věděla z první ruky. Tamtudy do mě ještě nikdo nepronikl, díky bohům.

Zvuky, které se nesou sálem, zesílí, když dvě z klisen vyvrcholí – ať už naoko, nebo doopravdy – a král se s posledním zavrčením zaboří do ženy před sebou a konečně ji naplní semenem.

Snad už mu to bude tentokrát stačit, protože jsem unavená a došlo mi víno.

Sotva se žena pod ním po vyvrcholení zhroutí, znovu ji plácne po zadku, tentokrát však na znamení, že s ní skončil. „Všichni se vraťte do harému. Pro dnešní večer už o vás nestojím.“

Jeho slova přeruší hon ostatních klisen za vyvrcholením, jež je jim tak odepřeno. Muž má ještě pořád erekci, nikdo z nich si však nestěžuje, nic nenamítá ani neignoruje králův příkaz. Něco takového by byla čirá hloupost.

Všichni rychle rozpletou svá těla a odejdou nazí v jedné řadě za sebou. Některé z žen mají ještě stále vlhká a lepkavá stehna. Byla to dlouhá noc.

Přemýšlím, jestli si v harému klisny samy uleví. Nevím, protože tam mám zakázáno chodit, a tak netuším, co dělají, když nejsou s králem. Nesmím chodit vůbec nikam, pokud nedoprovázím krále nebo nejsem ve své kleci. Coby svoji favoritku mě drží stranou a v bezpečí. Jako domácího mazlíčka, kterého je potřeba chránit a opatrovat.

Dívám se, jak si po odchodu poslední klisny Midas navléká zlaté roucho. Už jen při pohledu na něj, jak tu stojí, stěží oděný a ukojený, se mi svírá žaludek.

Je tak nádherný.

Není svalnatý, na to si příliš užívá života v luxusu, ale je od přírody štíhlý a se širokými rameny. Na vládnoucího krále mladý, je mu teprve přes třicet a obličej má stále jemný mládím. Je opálený, přestože v tomto kraji jen sněží a prší, a jeho blondáté vlasy mají měděné odstíny, jejichž šarlatový nádech zdůrazňují světlá svíček. Oči má tmavě hnědé a sálá charismatem – svým osobním kouzlem. Právě tím kouzlem mě pokaždé očaruje.

Sjedu pohledem o něco níž, přes úzký pas až ke křiv-

ce měknoucí vybouleniny, stále patrné i přes hedvábnou látku roucha.

„Kocháš se, Auren?“

Sotva atriem zazní moje jméno, odtrhnu pohled od jeho rozkroku a zvednu oči k jeho pobavenému výrazu. Zahoří mi tváře, snažím se však nedat svoje rozpaky najevo.

„*Je* čím se kochat,“ povím mu se svůdným úsměvem a pokrčím ramenem.

Uchechtne se a vykročí k mřížím mé klece v zadní části atria. Moc ráda ho vidím se usmívat. V břiše se mi při pohledu na jeho úsměv převalují housenky – ne motýlci. Na to těm volně poletujícím potvorám příliš závidím.

Vyjede pohledem od mých bosých nohou až k hrudi. Dávám si záležet, abych se ani nehnula, přestože bych se pod jeho upřeným pohledem nejraději ošila. Tázavě nakloním hlavu. Naučila jsem se nehýbat se, protože se mu to líbí.

Pomalou a lenivě sjede očima po mém těle. „Hmm. Dnes večer vypadáš zvlášť lahodně.“

Elegantně vstanu, až se mi látka šatů snese ke špičkám nohou, a poté dojdu k mřížím. V ruce sevřu jednu z křehkých tyčí, jež nás dělí. „Mohl bys mě pustit z klece a ochutnat.“ Dávám si záležet, abych to podala hravě a škádlivě a se smyslným výrazem, přestože mi nitro hoří touhou.

Pusť mě ven. Dotkni se mě. Chtěj mě.

Můj král je složitý muž. Vím, že mu na mně záleží, ovšem v poslední době chci... víc. Vím, že to není dobře. Neměla bych chtít víc. Měla bych být ráda za to, co mám, nemůžu si ovšem pomoci.

Kéž by se na mě Midas někdy zadíval tak, jak já hledím na něj. Kéž by mu srdce bilo stejnou touhou

jako mně. Ale i pokud by mi to nikdy nedopřál, byla bych moc ráda, kdyby se mnou jen trávil víc času.

Vím, že se mi to přání nikdy nesplní. Je král. Neustále myslí na tisíc různých věcí. Má povinnosti, jaké si nedovedu ani představit. Měla bych slavit, že mi věnuje aspoň nějakou pozornost.

Právě proto se v sobě snažím tu touhu pohřbít a zasypat ji sněhem, jenž s otupující tíhou zchladí touhu v mém nitru. Snažím se rozptýlit a zaměstnat mysl. Vyplňuju svůj čas čímkoli, co se namane. Ovšem bez ohledu na to, s kolika lidmi se každý den vídám, se probouzím osamělá a se stejným pocitem usínám.

Midas za to nemůže a je zbytečné si na to stěžovat. Nikam by to nevedlo – navíc žiju v kleci, takže nikam nechodit je moje specialita.

Midase moje přídrzlá slova pobaví a zeširoka se usměje. Dneska má rozpustilou náladu, kterou u něj moc často nevidám, ale líbí se mi to. Připomíná mi to dobu, kdy nás ještě pojilo pouhé přátelství. Kdy jsem byla ztracená dívka a on mi ukázal jiný život. Kdy se na mě usmíval a učil mě, jak správně zvlnit rty.

Midas mě znovu sjede očima a pokožka mi pod jeho uznalým pohledem zahoří. Mám postavu přesýpacích hodin s velkorysým hrudníkem, oblými boky a plným zadkem, a přesto to není to první, čeho si na mně lidé všimnou. Ani si nejsem jistá, jestli si mé postavy všímá *on*.

Lidé se na mě nedívají proto, aby obdivovali mé tělo nebo se snažili z mých očí vyčíst, co se mi honí hlavou. Ne. Zajímá je jen jedna věc, a to je má lesklá pleť.

Protože je *zlatá*.

Ne *zlatavá*. Ne opálená. Není namalovaná, natřená nebo obarvená. Moje pokožka je z ryzího, třpytivého, hebounkého zlata.

Vypadám jako vše ostatní v tomhle hradu. Dokonce i mé vlasy a duhovky se mihotají kovovým odleskem. Jsem jako oživlá zlatá socha. Zlaté je na mně vše kromě bílých zubů, bělma očí a přidrželého růžového jazyka.

Jsem zvláštnost, zboží, bytost z pověstí. Jsem králova favoritka. Jeho drahocenná klisna. Ta, kterou svým dotekem proměnil ve zlato a drží ji v kleci ve svém hradu. Moje tělo nese cejch dokazující, že mu patřím a že mě protěžuje.

Jsem jeho pozlacený mazlíček.

Jsem miláček krále Midase, vládce Výšezvonu a Šestého království Orey. Lidé se sem sjíždějí z velkých dálek, jen aby viděli mě nebo Midasův třpytící se hrad, mnohem cennější než všechno bohatství v celé říši.

Jsem jeho zlatá vězeňkyně zavřená ve zlaté kleci.

Že je to ale krásné vězení...

2. kapitola

S Midasem před sebou na únavu vmžiku zapomenu. Vnímám jen jej. Každíčkový můj nerv si je vědom jeho pozornosti. Midas si mě dál prohlíží, a tak využiju příležitosti a taky si prohlédnu jeho krásný hladký obličej a odhodlanost v očích.

Čím déle se na něj dívám, tím víc mu odpouštím, že mě sem dnes přivedl. Že mě nutil přihlížet rozkoši, kterou si dopřál z těl svých klisen a již mně odepřel.

Midas zvedne ruku a vklouzne prstem mezi mé mříže.

„Jsi pro mě velice drahocenná, Auren,“ zašeptá tiše, něžně.

Ztuhnu, dech se mi zadrhne v hrudi jako tvrdý, ostrý hrot, jenž škrábe mé nervy do krve. Opatrně natáhne

ruku ještě blíž, až mi prstem sjede po tváři. Pokožka mi začne z jeho doteku mravenčit, přesto se ani nehnu. Jsem tak nervózní, že ani nemrkám pro případ, že by ho ten kratičký pohyb zastavil a přestal by se mě dotýkat.

Prosím, nepřestávej se mě dotýkat.

Zoufale se k němu chci naklonit a otřít se o jeho ruku, natáhnout se a přes mříže se ho taky dotknout, vím však, že bych to neměla dělat. A tak stojím naprosto nehybně, ačkoli dychtivému lesku svých zlatých očí nezabráním.

„Líbilo se ti, čemu jsi tu dnes přihlížela?“ zeptá se a jemně mi sjede prstem až na plný spodní ret. Pootevřu ústa a svým dechem ovanu břicho jeho palce.

„Mnohem víc by se mi líbilo se toho účastnit,“ odpovím. Palčivě vnímám, jak se jeho prsty pohybují spolu s mými ústy.

Midas ruku stáhne a pro změnu se dotkne pramene mých vlasů. Promne ho mezi prsty a dívá se, jak se v záři svíček leskne. „Přece víš, že jsi pro mě příliš drahocenná na to, abych se tě zmocnil zároveň s ostatními klisnami.“

Přinutím se k úsměvu. „Ano, můj králi.“

Midas pustí moje vlasy, poklepe mi na nos a stáhne ruku z klece. Stojí mě veškerou sílu, abych se ani nepohnula a abych se k němu nevyklenula jako větev, jež se prohýbá pod nápořem větru. Stačí, aby kolem mě prošel, a chci se pro něj ohnout.

„Nejsi obyčejná klisna, abych si tě sedlal každý den, Auren. Máš pro mě větší hodnotu než ony. Navíc se mi líbí, když tě mám tady a vím, že se na mě díváš. Vzrušuje mě to,“ poví mi s rozpálenýma očima.

Je vtipné, že ve mně dokáže probudit zároveň omračující touhu i zničující zklamání.

Sice vím, že bych neměla, přesto na něj zatlačím. Za to může můj chtíč i osamělost. „Jenže ostatní klisny mě nesnášejí a služebnictvo mě pomlouvá. Nemyslíš, že by bylo lepší, kdybys mi dovolil se aspoň jeden večer zúčastnit, i kdybych se měla dotýkat jen *tebe*?“ zeptám se. Víím, že to zní uboze, jenže po něm bažím.

Přimhouří hnědé oči a v tu chvíli vím, že jsem zašla příliš daleko. Teď už se mi žaludek svírá z úplně jiného důvodu. Ztratila jsem ho. Strhla jsem z našeho rozhovoru hravost jako natržený kousek pergamenu.

Zatvrdí pohlednou tvář a jeho šarm ochladne, jako když žhavé uhlíky zasypete sněhem.

„Jsi moje královská klisna. Moje favoritka. Moje oblíbenkyně,“ poučí mě. Ihned sklopím oči k zemi. „Je mi ukradené, co si špitají sloužící nebo ostatní klisny. Jsi moje a můžu si s tebou dělat, co se mi zachce. A pokud tě budu chtít držet v kleci, kam za tebou můžu jen já, je to moje právo.“

Zakroučím nad sebou hlavou. *Jsi hloupá, hloupá, hloupá.* „Máš naprostou pravdu. Jen jsem myslela –“

„Nejsi tu od toho, abys myslela,“ vyštěkne Midas tak ostře, až mi to vezme dech. Měl dobrou náladu, a já mu ji zkazila. „Copak se k tobě nechovám dobře?“ zeptá se přísně a rozhodí paže. Rozlehlým atriem zaburácí jeho hlas. „Copak ti nedopřávám vše, co si přeješ?“

„Ano, dopřáváš –“

„Prodejné děvky dole ve městě živoří ve špíně, ulevují si do džberů a nabízejí se na ulici, aby si vydělaly pár drobných. A ty si budeš stěžovat?“

Zavru pusou. Má pravdu. Mohla bych na tom být hůř. *Byla* jsem na tom hůř. A on mě před tím životem zachránil.

Nejlepší na tom je, že coby králova favoritka mám mnoho výhod a ochranu, které se ostatním nedostává.

Kdoví, co by se stalo, kdyby mě král nezachránil? Právě teď by mě mohli vlastnit strašní lidé. Mohla bych žít na místě sužovaném nemocemi a krutostí. Mohla bych se bát o život.

Roky jsem nic jiného nepoznala. Coby oběť obchodu s dětmi jsem příliš dlouho žila vydaná na milost zlým lidem. Viděla jsem příliš mnoho strašných věcí.

Jednoho dne se mi podařilo utéct a žila jsem nějaký čas s jedinými milými lidmi, které jsem kdy kromě svých rodičů poznala. Myslela jsem, že jsem krutým nástrahám života nadobro unikla. Jenže pak přišli nájezdníci a zničili i to. Můj život se měl propadnout zpátky do čirého zoufalství, ale pak přišel Midas a zachránil mě.

Stal se mým útočištěm před krutým násilím, jež mi celý život trýznilo duši, a pak ze mě udělal svou proslulou loutku.

Nemám právo si stěžovat ani žádat víc. Kdykoli pomyslím na to, že jsem místo toho mohla trpět... no, celou řadu *velice* nepřijemných věcí... Ne, na to nechci myslet. Kdykoli si vybavím svůj dřívější život, zvedá se mi žaludek, a tak se raději věnuju jiným věcem. Koneckonců s bolavým žaludkem bych nemohla pít víno, které si dopřávám každý večer. A proto se na vše snažím dívat z té lepší stránky.

Sotva král Midas spatří změnu v mé tváři, spokojeně se usměje. Je rád, že dokázal změnit tok mých myšlenek. Oči mu opět zjihnou a klouby na ruce mi přejede po paži. Kdybych byla kočka, zavráním.

„To je moje drahocenná,“ řekne mi a uzel nervozity na mém žaludku povolí, protože pro něj *jsem* drahocenná a vždy budu. Nás dva pojí pouto, které by nikdo jiný nepochopil. Nikdo jiný mu nerozumí. Zнала

jsem Midase ještě v dobách, kdy nenesl korunu. Znal jsem ho předtím, než se mu lidé začali oddaně klanět. Než se jeho hrad leskl zlatem. Jsem s ním deset let a ta dekáda roků utkala mezi námi pevné pouto.

„Omlouvám se,“ povím mu.

„To nic,“ ujistí mě a tentokrát mě pohladí po zápěstí.
„Vypadáš unaveně. Vrať se do svých komnat. Ráno tě povolám.“

Zamračím se, když se odtáhne.

„Už ráno?“ zkusím zjistit víc. Obvykle mě povolává až po západu slunce.

Přikývne, otočí se a vydá se pryč. „Ano. Král Fulke se zítra ráno vrací na Ranhold.“

Mám co dělat, abych nevydechla úlevou. Krále Fulkeho z Pátého království nesnáším. Je to nechutný starý neomaleneček se schopností zdvojení. Má moc zdvojit cokoli, čeho se dotkne. Na lidi to díky bohům nefunguje, jinak se vsadím, že by mě už před mnoha lety zdublikoval.

Budu jedině ráda, pokud Fulkeho už nikdy neuvidím, ovšem on a můj král jsou několik let spojenci. Jelikož spolu naše království sousedí, několikrát ročně sem jezdí, obvykle s povozy plnými věcí, které má Midas proměnit ve zlato. Jsem si jistá, že po návratu do svého hradu to Fulke vše zdvojí. Díky spolenectví s Midasem *velice* zbohatl.

Netuším, co můj král získává na oplátku, ale pochybuju, že z Fulkeho dělá boháče jen z dobroty srdce. O Midasovi se nedá říct, že by byl zrovna nezištný, ale co, když jsi král, musíš dělat, co je dobré pro tebe i tvé království. Těžko mu to můžu vyčítat.

„Aha,“ odpovím s vědomím toho, co to znamená. Král Fulke mě bude chtít před odjezdem vidět. Je mnou tak posedlý, že se to už ani nesnaží skrývat.

Dobré na tom je, že kvůli jeho okouzlení mi Midas věnuje víc pozornosti než dřív. Je to stejné, jako když se děti perou o hračku. Když na dvůr zavítá Fulke, Midas si mě drží u sebe a dává pozor, aby Fulke nedostal jedinou příležitost si hrát.

Pokud si Midas všimne toho, jak jsou mi zmínky o Fulkem nepříjemné, nic na to neřekne. „Ráno za námi přijdeš do snídaňového pokoje,“ přikáže mi. Přikývnu. „Teď jdi do své komnaty a odpočiň si, abys byla ráno svěží. Až bude čas, pošlu pro tebe.“

Pokloním se mu. „Ano, můj králi.“

Midas se na mě naposledy usměje a vyjde z atria tak rychle, až za ním roucho vlaje. Když jsem tu sama, najednou mi to tu připadá obrovské.

S povzdechem se rozhlédnu po zlatých mřížích, jež se zakřivují do prostoru. Nenávidím je. Kéž bych byla tak silná, abych dokázala mříže roztáhnout a proklouznout ven. Ne proto, abych utekla, protože to bych nikdy neudělala. *Vím*, jak dobrý život tu mám. Chci se ale volně procházet po hradu a následovat Midase do jeho ložnice... O jinou svobodu nestojím.

Jen na zkoušku sevřu dvě tyče a vší silou zaberu.

„No tak, povolte, vy mrňavé zlaté tyčky,“ šeptám, zatímco se mi paže napínají námahou.

Přiznávám, že se nemůžu chlubit zrovna silnými svaly. Asi bych měla část volného času věnovat cvičení. Ne že bych měla napilno. Mohla bych běhat z jednoho konce nejvyššího patra paláce na druhý, nebo se přitahovat k příčkám klece, nebo...

Se smíchem spustím paže k bokům. Sice se nudím, ale zas *tak* moc ne. Ten Midasův hřebec s vyrýsovanými břišáky je očividně motivovanější než já.

Přes mříže se zadívám na ptačí klec, jež visí z háčku jen několik metrů ode mě. V kleci sedí na bidýlku ne-

hybný zlatý ptáček. Býval to pěnkavák sněžný. S břích-
kem bílým jako sníh, nad nímž poletoval s napnutými
křídly, jež ho nesla v ledovém větru. Teď jeho hebká
peříčka naznačují jen záhyby tvrdého kovu, křídla má
už navěky přitažená k drobnému tělíčku a hrdlo uml-
čené.

„Takhle se na mě nedívej, Penízku,“ zabručím
na něj. Jen na mě nehybně zírám.

„Já vím,“ povzdechnu si. „Vím, že je pro Midase
důležité, abych zůstala tady v kleci, kde jsem v bezpe-
čí. Stejně jako ty,“ dodám a rozhlédnu se po všem tom
luxusu, který mám na dosah.

Jídlo, polštáře, drahé šaty. Někteří lidé by za to
všechno vraždili, a to nemyslím jen obrazně. *Doslova*
by za to vraždili. Chudoba je mocný impuls. Sama to
vím moc dobře.

„Postaral se, abych tu měla co největší pohodlí. Ne-
měla bych být tak hamižná a nevděčná. Mohla bych
na tom být mnohem hůř, že?“

Ptáček na mě dál zírám nevidoucíma očima. V duchu
se okřiknu, abych na něj přestala mluvit. Naposledy
vydechl už dávno. Ani si nevzpomínám, jak zněl jeho
zpěv. Představuju si však, že než se ptáček proměnil
v tichou, lesklou ozdobu, jeho trylky určitě lahodily
uchu.

Čeká mě stejný osud?

Promění se moje tělo od teď za padesát let ve stejnou
nehybnou sochu jako ten pták? Sloučí se moje orgá-
ny, můj hlas utichne a jazyk ztěžkne? Bělmo z mých
očí vyteče a víčka navěky zatuhnou otevřená, a přes-
to nic nevidím? Možná tu budu sedět na bidýlku já,
do skonání světa nehybná, a lidé se na mě budou cho-
dit dívat a promlouvat ke mně přes mříže klece, přes-
tože jim nikdy neodpovím.

Bojím se, že ano, že přesně tento osud mě čeká, ačkoli jsem to nikdy nepřiznala nahlas. Kdoví, jestli se tato moc někdy změní. Třeba ze mě jednoho dne opravdu bude zlatá socha.

Do té doby ale smím zpívat a čechrat si příslovečná peříčka. Ještě stále smím dýchat a hrud' se mi zvedá a klesá jako slunce. Já a Penízek nejsme stejní. Aspoň zatím ne.

Odvrátím se, sjedu rukou po mříži a spustím paži k boku. *Lepší stránka, Auren. Musíš se na vše dívat z té lepší stránky.*

Tak například moje klec není malá. Midas ji během let pomalu rozšiřoval a v současnosti zabírá celé nejvyšší patro paláce. Nechal ve všech místnostech vybourat další průchody, které vedou do uzavřených chodeb zakončených velkými kruhovými klecemi. To vše nechal udělat jen kvůli mně.

Sama se dostanu do atria, do ateliéru, knihovny a královského snídaňového pokoje a taky do svých soukromých komnat, které zabírají celé severní křídlo. Je to víc prostoru, než kolik má většina lidí v království.

Moje komnaty zahrnují koupelnu, šatnu a ložnici. Ve všech pokojích se nachází obrovské ptačí klece spojené uzavřenými chodbami, díky kterým můžu procházet z jedné místnosti do druhé, aniž bych musela opustit svou klec, pokud mě tedy Midas nepřijde doprovodit někam jinam. Ale i v takových případech mě obvykle vodí jen do trůnního sálu.

Ubohá zlatá favoritka. Víím, že to ode mě zní nevděčně, a rozčiluje mě to. Je to jako hnisající tříška pod kůží. Pořád si ji škrábu a dráždím, ačkoli víím, že bych se jí neměla dotýkat, aby se zahojila a zanechala po sobě jen malou jizvu.

Přestože jsou však všechny místnosti okázalé a elegantní, všechnen luxus pro mě dávno ztratil lesk. To tak asi bývá, když tu žiju tak dlouho. Co na tom záleží, že je tvoje klec z ryzího zlata, když ji nesmíš opustit? Klec je klec, bez ohledu na svou barvu.

A právě v tom tkví jádro věci. Prosila jsem ho, aby si mě nechal a chránil mě. Svůj slib splnil. To já vše akorát kazím. Moje vlastní mysl mě trápí a našeptává mi věci, které nemám právo si myslet.

Občas, když vypiju dost vína, dokážu zapomenout, že jsem v kleci – dokážu zapomenout na tu bolavou ránu.

A tak piju spoustu vína.

S povzdechem vzhlednu ke stropu. Vidím mraky, které se valí ze severu a jejichž nadýchané obrysy ze zadu ozařuje světlo měsíce.

Výšezvon dnes v noci zasype tak dobrá stopa sněhu. Nepřekvapilo by mě, kdyby do zítřejšího rána zahalily okna atria bílý prach a tlustá vrstva sněhu a opět tak přede mnou skryly oblohu.

Ta lepší stránka? Zatím ještě stále vidím tu osamělou hvězdu, jež se mihotá na nočním nebi.

Pamatuju si, že když jsem byla malá, máma mi vyprávěla, že hvězdy jsou bohyně, jež čekají, až se vykloubou ze světla. Malé holčičce, jež měla brzy nato ztratit v jeden den rodinu i domov, se ten příběh moc líbil.

Bylo mi pět let, když mě za jasné noci pod nebem posetým hvězdami vyhnali z postele. Šly jsme v jedné řadě, já a děti z naší čtvrti, a vzduchem se nesly zvuky boje. Vyšly jsme do vlahého večera a obklopené nepřáteli jsme se snažily dostat do bezpečí. Brečela jsem, když mě rodiče líbali na rozloučenou, ale říkali mi, ať jdu. Ať jsem statečná. A že se brzy uvidíme.

Jeden příkaz, jedno pobídnutí, jedna lež.

Někdo ale musel vědět, že nás odvádějí pryč. Někdo mluvil. A tak když jsme se snažily nenápadně odplížit do bezpečí, svého cíle jsme nedosáhly. Ještě než jsme se dostaly za hradby města, ze stínů na nás zaútočili zloději, jako by tu na nás čekali. Z hrdel našich strážců vytryskla krev a ještě horká zalila naše omráčené obličejky. Dodnes mě při vzpomínce na ty chvíle pálí oči. Tehdy jsem pochopila, že se můj život proměnil v noční můru.

Snažila jsem se křičet o pomoc a volala své rodiče, chtěla jsem jim říct, že je tohle všechno špatně, že se to nemá dít, jenže někdo mi nacpal do pusy kožený roubík, který chutnal jako dubová kůra. Brečela jsem, když nás unášeli pryč. Tekly nám slzy. Drobná chodidla dusala po holé zemi. Srdce nám bila. Domov zmizel. Slyšeli jsme vrískot, kovové řinčení a pláč, ale tak ticho. Ticho bylo ten nejhorší zvuk.

Pořád jsem vzhlížela k těm drobným světlým tečkám na černé obloze a prosila bohyně, aby se narodily a přišly nás zachránit. Aby mě vrátily do mé postele, k rodičům, do bezpečí.

Nevyslyšely mě.

Člověk by si myslel, že za to začnu hvězdy nenávidět, jenže to se nestalo. Protože kdykoli vzhlédnu ke hvězdám, vzpomenu si na matku. Nebo aspoň na útržek vzpomínky na ni. Útržek, kterého se zoufale držím už dvacet let.

Jenže vzpomínky a čas nejsou přátelé. Navzájem se odpuzují, spěchají každý jiným směrem, natahují lano, jež je pojí a hrozí, že se přetrhne. Bojují spolu a my nevyhnutelně prohráváme. Vzpomínky a čas. Pokud si vybereme jedno, ztratíme to druhé.

Už si ani nevybavím mámin obličej. Nevzpomínám si, jak zněl otcův hlas. Nedokážu v sobě vzkřísit, jak

jsem se cítila v jejich náruči, když mě naposledy objali.

To vše vybledlo.

Jediná hvězda na nebi na mě pomrkává. Přes slzy v očích ji vidím rozmazaně. V další vteřině mou hvězdu skryjí mraky a u srdce mě bodne zklamání.

Kdyby hvězdy skutečně byly bohyně, jež čekají na své zrození, radila bych jim, aby zůstaly, kde jsou, v bezpečí svého mihotavého světla. Protože tady dole? Tady dole je život temný a osamělý, plný hlaholu zvonů a s nedostatkem vína.

3. kapitola

Ráno mě probudí ten zatracený zvon a za očima mi okamžitě vybuchne bolest.

Otevřu ztěžklá víčka a vymnu z nich ospalost. Posadím se a z klína se mi na zlatou podlahu skutálí láhev. Rozhlédnu se a na opačné straně mříží své klece spatřím dva králové strážné.

Moje klec zabírá většinu místnosti, ale pořád tu zbývá dost místa, aby na její vnější straně mohli strážní na obchůzkách procházet z jedné místnosti do druhé.

Setřu si slinu z koutku úst a protáhnu se. Čekám, až zvon utichne. Hlava mě třeští z alkoholu, který jsem včera večer vypila, než se mi podařilo usnout.

„Sklapni,“ zabručím na zvon a promnu si obličej.

„Konečně se vzbudila,“ slyším.

Pohlédnu na strážné a u dveří spatřím Digbyho – je z nich dvou ten starší se šedinami a hustým vousem. Je ke mně přidělený a stráží mě už roky. Je vždy a za všech okolností vážný, nikdy nepřekračuje svoje pravomoci a odmítá si se mnou povídat nebo hrát moje opíjecí hry.

Strážný, k němuž promluvil, je nový. Navzdory kovovině zpozorním. Moc často nové strážné nedostávám.

Prohlédnu si nováčka. Vypadá, že mu bude stěží sedmnáct, obličej má posetý jizvičkami dospívání a končetiny dlouhé a nemotorné. Nejspíš ho nedávno naverbovali dole ve městě. Všichni chlapci, sotva dospějí, narukují do armády krále Midase, s výjimkou těch, kteří mají právo obdělávat půdu.

„Jak se jmenuješ?“ zeptám se ho a dojdu k mřížím.

Chlapec ke mně zaletí pohledem a urovná si zlaté brnění. Na kyrysu se mu hrdě leskne vytepaný symbol zvonu. „Joj.“

Digby se na něj zamračí. „Nemluv s ní.“

Joj se zamyšleně kousne do rtu. „Proč ne?“

„Protože tak zní příkaz. Proto.“

Joj pokrčí rameny. Jejich rozhovoru přihlížím se sílící zvědavostí. Zajímalo by mě, jestli by *on* svolil k tomu, aby si se mnou zahrál opíjecí hru.

„Myslíš, že má i zlatou kundu?“ vyhrkne najednou Joj a s nakloněnou hlavou mě sjede pohledem. *Dobře*, takže o opíjecí hru by nestál. Beru na vědomí.

„Je nevychované mluvit o ženách a jejich kundách, když stojí přímo před tebou,“ poučím ho. Obočí mu vyjede do vlasů. Nejspíš nečekal, že jsem schopná se vyjadřovat stejně hrubě jako on.